

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci

žalobce: A. V. T.
státní příslušnost X
v současné době ve X
sídlem X
zastoupený advokátem JUDr. Leošem Brantálem, LL.M.
sídlem 28. října 1727/108, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

za účasti:

- 1) T. V. A. L.
bytem X
- 2) T. S. T.
bytem X
- 3) T. T. T. T.
bytem X
všichni zastoupení advokátkou Mgr. Terezou Zahutovou
sídlem 28. října 1727/108, 702 00 Ostrava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2025, č. j. OAM-13319-25/ZR-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení shora citovaného rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2025, č. j. OAM-13319-25/ZR-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný (i) z důvodu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), *zrušil platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu v ČR* a (ii) současně mu podle § 77 odst. 3 ZPC *stanovil lhůtu k vycestování z území ČR v délce 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, příp. do 30 dnů od propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody*.

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že na základě obdrženého opisu z Rejstříku trestů fyzických osob zahájil žalovaný s žalobcem z moci úřední správní řízení o zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu v ČR pro naplnění předpokladů podle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC.
3. Ze spisového materiálu obsahujícího zejména trestní rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 4. 2024, č. j. 49 T 5/2024-833, a Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. 5. 2024, č. j. 6 To 22/2024-1049, je totiž zřejmé, že byl žalobce *pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce šesti let*, a to pro spáchání (i) *zločinu znásilnění* dle § 185 odst. 1, 2 písm. a), b), odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění do 31. 12. 2024 (dále jen „TZ“), dílem dokonaného a dílem nedokonaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 TZ k § 185 odst. 1, 2 písm. a), b), odst. 3 písm. a) TZ, (ii) *přečinu útisku* dle § 177 odst. 1 TZ a (iii) *přečinu ohrožování výchovy dítěte* podle § 201 odst. 1 písm. a), d), odst. 3 písm. a), b) TZ. Popsané trestné činnosti se žalobce prokazatelně dopustil na dítěti a na dítěti mladším 15 let, ze zavrženíhodné pohnutky a po delší dobu a na celkem čtyřech poškozených.
4. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí v reakci na vyjádření žalobce mj. zdůraznil, že dovolání je mimořádný opravný prostředek, který nemá odkladný účinek. V době zahájení správního řízení bylo trestními rozsudky Krajského soudu v Ostravě a Vrchního soudu v Olomouci prokázáno, že byl žalobce *pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání šesti let*, čímž byl požadavek podle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC spolehlivě naplněn. Tvzení žalobce, že žil dosud bezúhonným životem, se pak nezakládá na pravdě, neboť v minulosti již byl v ČR

odsouzen. Současně žalobce i povahu své nynější trestné činnosti silně bagatelizuje. Skutečnost, že se trestné činnosti dopustil vůči dívkám ve věku od 10 do 16 let, je naprosto netolerovatelná a neomluvitelná.

5. Žalovaný dále uvedl, že úvahy o možné změně trestněprávní úpravy v budoucnu jsou pro účely řešené věci irelevantní. Stejně tak žalovaný neporušil zásadu *ne bis in idem*, pokud žalobci nařídil opustit území ČR. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu a s ním spojená povinnost vycestovat z ČR nepředstavuje další (trestní) postih za trestnou činnost, ale jde o individuálně preventivní správní opatření, které je pouze zákonným důsledkem pravomocného odsouzení. Na tomto závěru nic nemění ani namítaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, který se týká zcela odlišného řízení. Stanovení lhůty k vycestování zároveň nelze ztotožňovat se správním vyhoštěním, poněvadž žalobci případný budoucí pobyt v ČR nezakazuje.
6. Co se týče aplikace § 174a ZPC, toto ustanovení se v posuzované věci nepoužije. Přiměřenost dopadů rozhodnutí se posuzuje jen tehdy, kdy to ZPC výslovně stanoví, což není případ řízení dle § 77 odst. 1 ZPC. Soukromé a ekonomické vazby žalobce byly ostatně značně narušeny již nástupem do výkonu trestu odnětí svobody, přičemž není představitelné, aby u tak závažného porušování právních předpisů jako v případě žalobce byla státu odňata možnost zrušit žalobci trvalý pobyt pouze proto, že si v ČR založil rodinu a je zde ekonomicky aktivní. Veřejný zájem na zrušení pobytu v tomto řízení *dalece přesahuje* soukromé zájmy žalobce.
7. Rozhodnutí žalovaného je pak v souladu i s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „EÚLP“), který není absolutní a za určitých okolností zásah do soukromého a rodinného života připouští. Po porovnání žalobcových soukromých a rodinných vazeb, délky jeho pobytu v ČR a podnikatelských aktivit na straně jedné, a povahy trestné činnosti, počtu a věku poškozených a délky nepodmíněného trestu odnětí svobody na straně druhé, vyhodnotil žalovaný napadené rozhodnutí jako přiměřené. Žalobce neuvedl takové výjimečné okolnosti, na základě nichž by zrušení trvalého pobytu odporovalo čl. 8 EÚLP.
8. Poněvadž v projednávané věci byly spolehlivě naplněny podmínky § 77 odst. 1 písm. h) ZPC, žalovaný žalobci zrušil platnost jeho povolení k trvalému pobytu v ČR a uložil mu povinnost opustit území ČR ve stanovené lhůtě.

III. Žaloba

9. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za vadné a nezákonné. Zrušení trvalého pobytu vnímá jako *nepřiměřené* a v rozporu se zásadou proporcionality vyjádřenou v § 174a ZPC, protože jím dojde k narušení a zásadnímu rozvrácení jeho rodinného i profesního života.
10. Namítal, že má v ČR funkční rodinu, která je na něm citově i finančně závislá. Žalobce v žalobě rozsáhle poukázal na okolnosti z oblasti svého soukromého, rodinného i profesního života, jež nasvědčují tomu, že by dopady zrušení trvalého pobytu pro něj byly nepřiměřeně tvrdé. Takový zásah připadá v úvahu pouze v případě skutečného a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku, což není žalobcův případ. Žalobce rozvedl polehčující okolnosti své trestné činnosti, přičemž zdůraznil, že splňuje veškeré předpoklady nezbytné pro plnohodnotnou integraci zpět do společnosti. Vzhledem

k tomu, že žalobce svůj trest přijal a projevil snahu odčinit následky, je veřejný zájem na jeho vypovězení po odpykání trestu *abstraktní*.

11. Žalobce současně namítal, že žalovaný zahájil správní řízení o zrušení trvalého pobytu *předčasně*, neboť řízení inicioval i přesto, že žalobce ve věci podal dovolání. Právě tak žalovaný pochybil, jestliže při vydání rozhodnutí v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) ve prospěch žalobce neaplikoval nově účinné mírnější ustanovení TZ. Žalobce zdůraznil, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu má ve své podstatě stejné právní následky jako trest vyhoštění, k čemuž však trestní soudy vědomě nepřistoupily. V situaci, kdy byl žalobce za své jednání již potrestán prostředky trestního práva, považuje nynější rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu za v rozporu se zásadou *ne bis in idem*. Své závěry žalobce podpořil judikaturou Nejvyššího správního soudu.
12. Vzhledem k tomu, že šlo v daném případě o exces, ze kterého se již žalobce poučil, požadavek veřejného pořádku *nedosahuje intenzity* odůvodňující zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny chráněného čl. 8 EÚLP. Jelikož se žalovaný nevypořádal s řadou námitek a důkazů, žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil. Současně požádal nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

13. Ve **vyjádření** ze dne 27. 5. 2025 žalovaný setrval na správnosti a zákonnosti svého rozhodnutí. Zdůraznil, že podaná žaloba je *de facto* totožná s vyjádřením žalobce předloženým ve správním řízení, s nímž se již žalovaný podrobně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Poněvadž žalobce používá zcela totožnou argumentaci, odkázal žalovaný v podrobnostech na odůvodnění svého rozhodnutí.
14. Vyjádření žalobce stran spáchané trestné činnosti žalovaný považuje za účelové, nevěrohodné a naprosto bagatelizující to, čeho se žalobce vůči nezletilým dopustil. Není namístě polemizovat o projednávané změně TZ. Je jasně prokázáno, že se žalobce popsané trestné činnosti dopustil a za tuto byl v souladu s platným TZ pravomocně odsouzen. Správní orgány nejsou v žádném případě v otázce vyhoštění vázány rozhodnutími trestních soudů, což potvrdil rovněž Nejvyšší správní soud. Jelikož se žalovaný ve správním řízení nedopustil žádných pochybení s vlivem na zákonnost rozhodnutí, navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu.
15. V **replice** ze dne 16. 6. 2025 žalobce zejména podotkl, že svou trestnou činnost v žalobě ani správním řízení nijak nebagatelizoval, pouze se snažil poukázat na polehčující okolnosti svého případu. Je absurdní, aby byl žalobce potrestán za to, že projevil snahu o nápravu a poškozené nechtěl dále viktimizovat. Žalovaný při posouzení opomenul zásadu individualizace posouzení protiprávního jednání, přičemž dovedl řadu kategorických a na případ žalobce nepřiléhavých závěrů. Jeho rozhodnutí je proto neobjektivní a nesprávné.

V. Vyjádření osob zúčastněných na řízení a replika žalovaného

16. Manželka žalobce jako **osoba zúčastněná na řízení 1)** ve vyjádření ze dne 15. 10. 2025 shrnula, že její manžel žije v ČR dlouhodobě a společně zde vybudovali rodinu, domov, podnikání a zázemí. Žalobce o celou rodinu vždy pečoval a z výnosu rodinného obchodu

zajišťoval chod domácnosti. Nyní manželka žalobce spravuje obchod sama, což je dlouhodobě velmi náročné. Současně uvedla, že zrušení trvalého pobytu manžela by způsobilo nenapravitelný *rozvrat jejich manželství*, protože vycestování manžela by jim prakticky znemožnilo vést společný rodinný život. Zároveň přesun celé rodiny do Vietnamu po tolika letech integrace a pobytu v ČR *nepřipadá v úvahu*. Přítomnost žalobce je pro jeho manželku lidsky i existenčně zásadní, protože je tato připravena poskytnout mu veškerou nutnou podporu k tomu, aby mohl po svém návratu z výkonu trestu vést řádný život.

17. Syn žalobce jako **osoba zúčastněná na řízení 2)** dle vyjádření ze dne 15. 10. 2025 nesouhlasí, aby byl jeho otci zrušen trvalý pobyt. Zdůraznil, že jeho otec byl před svým uvězněním hlavou a živitelem rodiny, přičemž mu financoval veškeré školní potřeby i studium na vysoké škole. Otec se vždy aktivně podílel na jeho výchově a dodnes je mu hlavní morální oporou i vzorem. Syn je na žalobce stále *silně emočně navázán* a jeho vycestování by pro něj mělo závažné negativní psychické, ekonomické a existenční dopady. V případě následování otce do Vietnamu by syn musel *ukončit studium v ČR* a odejít do zcela cizího prostředí. V opačném případě by na území ČR zůstal bez rodičů a zcela osamocen. Takový postup by byl v rozporu s nejlepším zájmem dítěte.
18. Dcera žalobce jako **osoba zúčastněná na řízení 3)** ve vyjádření ze dne 20. 10. 2025 uvedla, že vycestováním otce je přímo dotčena na svém právu na respektování rodinného života. Žalobce je pro ni stále milujícím rodičem, ochráncem, oporou i vzorem. Od dětství byl žalobce aktivní součástí jejího života a podporoval ji jak ve studiu, tak i dalších životních rozhodnutích a osobních aktivitách. Navzdory odsouzení má dcera svého otce i nadále *velmi ráda* a chová k němu patřičnou lásku a úctu. Nucené vycestování žalobce by dceru zasáhlo psychicky, sociálně i ekonomicky. Setrvání otce v ČR by naopak stabilizovalo rodinnou a finanční situaci a umožnilo dceři *úspěšně dostudovat*.
19. Žalovaný podal k vyjádřením osob zúčastněných na řízení stručnou **replikou**, ve které uvedl, že tato vyjádření považuje za účelová. S jejich obsahem se vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Osoby zúčastněné na řízení se staví do role poškozených, ale absentuje reflexe jednání žalobce, které žalovaný považuje za neomluvitelné a neakceptovatelné. V daném případě jednoznačně převažuje veřejný zájem na zrušení trvalého pobytu žalobce. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné bez nařízení ústního jednání.

VI. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

20. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že na základě *aktualizovaného popisu z Rejstříku trestů fyzických osob* ze dne 19. 11. 2024 zahájil žalovaný s žalobcem správní řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Ve správním spise se nachází zejména trestní rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 4. 2024, č. j. 49 T 5/2024-833, a Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. 5. 2024, č. j. 6 To 22/2024-1049, kterými byl žalobce uznán vinným ze spáchání celkem třech úmyslných trestných činů, za což mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody *v délce trvání šesti let*. Žalobce se s podklady pro rozhodnutí opakovaně seznámil a obsáhle se k nim vyjádřil vyjádřeními ze dne 11. 12. 2024 a 3. 2. 2025, k nimž předložil mj. i znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, klinické psychologie a sexuologie ze dne 12. 1. 2024, doklady potvrzující úhradu nemajetkové újmy poškozeným, výpisy z katastru nemovitostí, rodné listy či kopii dovolání ve své trestní věci k Nejvyššímu soudu ze dne 20. 8. 2024.

21. Poté, co žalovaný doplnil správní spis o žalobcem požadované podklady, žalobce žalovanému navrhl, aby správní řízení zastavil, případně upustil od jeho pokračování. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí přezkoumávané v předmětném soudním řízení správním.

VII. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 172 odst. 1 ZPC.
23. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
24. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
25. Rozsudkem ze dne 11. 9. 2025, č. j. 2 Azs 174/2025-56 (dále taktéž „zrušující rozsudek“), zrušil Nejvyšší správní soud původní rozsudek krajského soudu ve věci žalobce ze dne 15. 7. 2025, č. j. 33 A 12/2025-106, z důvodu, že přestože se napadené rozhodnutí dotýká rovněž veřejných subjektivních práv žalobcovy manželky a dětí, krajský soud tyto osoby o probíhajícím soudním řízení nevyrozuměl. Vázán právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku proto krajský soud tyto osoby o nynějším soudním řízení vyrozuměl a umožnil jim se k podstatě věci v určené lhůtě vyjádřit. Při vědomí jejich postojů a názorů na posuzovanou věc pak krajský soud o žalobě žalobce opětovně rozhodl.
26. Žaloba **není důvodná**.
27. Úvodem krajský soud připomíná, že v projednávané věci žalovaný zrušil žalobci platnost jeho dosavadního povolení k trvalému pobytu v ČR, protože zjistil naplnění podmínek podle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC. Podle tohoto ustanovení přitom platí, že: *„Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.“* Zároveň žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 77 odst. 3 ZPC, podle něhož: *„Ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.“* Žalovaný tedy žalobci napadeným rozhodnutím též určil, aby z území ČR vycestoval nejpozději do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, příp. ve lhůtě 30 dnů poté, co bude propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody.
28. Z podané žaloby i dalších podání účastníků v nynější věci je zjevné, že mezi účastníky *není sporné* samotné naplnění podmínek ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) ZPC, tedy to, že byl žalobce jako cizinec v ČR pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání minimálně tři roky. Tuto

skutečnost s odkazem na trestní rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 4. 2024, č. j. 49 T 5/2024-833, a Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. 5. 2024, č. j. 6 To 22/2024-1049, *výslovně potvrdil žalobce* v podané žalobě, kde uvedl, že byl citovanými rozsudky uznán vinným ze spáchání celkem tří úmyslných trestných činů, za což mu byl úhrnně uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání šesti let.

29. Naopak *ve sporu* jsou účastníci řízení především o tom, jestli je rozhodnutí žalovaného o zrušení platnosti trvalého pobytu žalobce z důvodu dle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC a současné uložení povinnosti vycestovat z ČR s ohledem na negativní dopady do oblasti soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny *přiměřené*, resp. zda je vůbec třeba v tomto typu řízení možný zásah rozhodnutí do práva na soukromý a rodinný život těchto osob *zkoumat*. Žalobce je přesvědčen, že napadeným rozhodnutím dochází k neúměrnému zásahu do jeho života. Jelikož rozhodnutí ovlivňuje pevnost rodinných vztahů žalobce, jeho ekonomické poměry, jakož i veškeré kulturní a společenské vazby navázané během pobytu v ČR, hodnotí jej jako *silně neproporcionální*.
30. Pokud se týče povinnosti správních orgánů posuzovat **přiměřenost** dopadů svých rozhodnutí do života cizince, je tato ve vnitrostátním právu zakotvena v § 174a ZPC. Podle 174a odst. 1 ZPC platí, že: *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Současně z odst. 3 citovaného ustanovení vyplývá, že: *„Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“*
31. Třebaže platná právní úprava ZPC potřebu zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí vztahuje pouze na ta správní řízení vedená v režimu ZPC, u nichž to zákon výslovně stanoví, judikatura Nejvyššího správního soudu již před časem toto pravidlo prolomila a dovodila, že s ohledem na aplikační přednost závazků vyplývajících z čl. 8 EÚLP jsou správní orgány povinny posoudit přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince i tehdy, když to zákon výslovně nestanoví. Tato povinnost ovšem není bezbřehá, ale uplatní se pouze při kumulativním splnění dvou základních podmínek. První podmínkou je, že cizinec již v rámci správního řízení vznese *zcela konkrétní námitku* svědčící o nepřiměřenosti dopadů plynoucích z rozhodnutí do sféry jeho soukromého či rodinného života, a druhou podmínkou je, že jím tvrzený zásah *není bez bližšího posouzení nemyslitelný* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, nebo ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39; rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
32. Judikatura stran vnímání úlohy korektivu přiměřenosti v pobytových řízeních ve věcech cizinců byla relativně nedávno sjednocena rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, který v bodě 41 svého odůvodnění shrnul, že: *„NSS má povinnost zohlednit judikaturu ESLP při vnitrostátní aplikaci Úmluvy, a to nejen s ohledem na mezinárodněprávní závazky České republiky, přičemž tato povinnost mu vnitrostátně plyne z čl. 10 a čl. 1 odst. 2 Ústavy (viz nálezy Ústavního soudu z 16. 5. 2017, sp. zn. II. ÚS 3122/16, bod 25, či z 19. 5. 2020, sp. zn. III. ÚS*

3997/19, bod 41). NSS tak ostatně setrvale činí (srov. rozsudky NSS z 27. 1. 2021, čj. 6 Azs 321/2020-41, body 11 až 13, či z 24. 10. 2024, čj. 7 Azs 62/2024-61, bod 26, a dlouhodobou judikaturu v nich citovanou). V důsledku toho je třeba uzavřít, že čl. 8 Úmluvy vykládaný ve světle judikatury ESLP nepřipouští závěry doposud převažující v judikatuře NSS, dle nichž je povinnost posuzování přiměřenosti ze strany správních orgánů omezena na případy, v nichž dochází k věcnému rozhodování o žádosti. Naopak, správní orgány jsou s ohledem na čl. 8 Úmluvy povinny posoudit, zda zastavení řízení z důvodů předvídaných v § 66 odst. 1 správního řádu je či bylo s ohledem na okolnosti daného případu přiměřené zásahu do soukromého a rodinného života cizince. **Přiměřenost posuzuje správní orgán vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci, ze spisu či ji cizinec tvrdí. Ustanovení § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se v těchto věcech neuplatní pro rozpor s čl. 8 Úmluvy.** Uvedené závěry je pro jejich obecný dopad potřeba promítnout i do posouzení předmětné věci, jakkoliv tu jde o zrušení pobytového oprávnění, a nikoliv zastavení řízení o žádosti.

33. S ohledem na citované judikатурní závěry proto musí zdejší soud korigovat tvrzení žalovaného, že v nynějším řízení dle § 77 odst. 1 ZPC (na rozdíl od odst. 2 téhož ustanovení) nebylo potřeba přiměřenost dopadů rozhodnutí hodnotit. Žalobce naplnil nezbytné podmínky, aby žalovaný pravidlo dle § 174a odst. 3 ZPC prolomil a aplikoval hodnotící kritéria upravená v odst. 1 téhož ustanovení. Již v rámci správního řízení totiž žalobce v konkrétních souvislostech tvrdil možné negativní následky napadeného rozhodnutí do sféry svého soukromého a rodinného života (viz např. vyjádření žalobce ze dne 11. 12. 2024), přičemž s ohledem na okolnosti posuzované věci (zejm. dosavadní pobytovou historii žalobce v ČR) nelze takový zásah bez bližšího posouzení *a priori* vyloučit. Uvedená zavádějící formulace žalovaného je ovšem v řešené věci bez významu, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí je *jasně patrné*, že se žalovaný otázkou posuzování přiměřenosti následků rozhodnutí z hlediska práva žalobce a členů jeho rodiny na respektování soukromého a rodinného života zabýval, a to na základě přímé aplikovatelnosti čl. 8 EÚLP.
34. Zdejší soud k podrobně rozvedené žalobní argumentaci pečlivě přezkoumal úvahy žalovaného stran přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, přičemž dospěl k závěru, že s ohledem na okolnosti projednávané věci a intenzitu narušení veřejného pořádku ze strany žalobce nelze na nynější rozhodnutí žalovaného pohlížet jako na nepřiměřené, *ergo* nezákonné. Třebaže v důsledku vydání napadeného rozhodnutí došlo (resp. teprve v budoucnu pravděpodobně dojde) k nezanedbatelnému zásahu do soukromých a rodinných poměrů žalobce, poněvadž tento bude muset pravděpodobně v důsledku pozbytí povolení k trvalému pobytu ČR ve stanovené lhůtě opustit, žalovaný dostatečně podrobně a z pohledu krajského soudu naprosto správně vysvětlil, proč je možné i takový intenzivní zásah v demokratickém právním řádu akceptovat a považovat jej za souladný jak s českým ústavním pořádkem (srov. čl. 10 odst. 2 a čl. 14 odst. 1 a 5 Listiny), tak i s evropskými standardy ochrany lidských práv zakotvenými v EÚLP. Krajský soud se pak s úvahami žalovaného plně ztotožnil, přičemž níže rozvádí rozhodné skutečnosti, které jej k jeho závěru vedly.
35. Při hodnocení přiměřenosti je třeba vycházet z mnohokrát judikaturou potvrzené premisy, že přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nezbytné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. To v praxi znamená, že *čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého*

a rodinného života cizince (viz k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, či ze dne 2. 2. 2024, č. j. 7 Azs 303/2023-26; obdobně taktéž recentní usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2025, č. j. 4 Azs 240/2024-59). Tento princip přitom Nejvyšší správní soud reflektoval i v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, kde jej aplikoval *v kontextu trestné činnosti* páchané cizincem během jeho pobytu v ČR. Přitom dospěl k závěru, že v případě mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze situace, které vedou k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé.

36. Krajský soud v této souvislosti připomíná, že v nyní souzené věci byl žalobce v plném rozsahu uznán vinným ze spáchání trestného činu (zločinu) *znásilnění*. Tento druh sexuálně motivované trestné činnosti lze přitom ze společenského hlediska považovat za *mimořádně závažný a obzvláště zavrženíhodný*, protože představuje extrémní zásah do tělesné integrity, osobní svobody a lidské důstojnosti oběti. Obecně platí, že dopady sexuální trestné činnosti na oběť jsou často rozsáhlé, dlouhodobé a zasahují více vrstev jejího osobního a sociálního života. Zpravidla tak nejde „jen“ o fyzické násilí spojené se samotným aktem, ale především o psychické dopady takového činu, které mohou hluboce narušit psychickou stabilitu člověka a jeho schopnost adekvátně fungovat ve společnosti. Právě proto je znásilnění nejen individuálním útokem na konkrétní osobu, ale i ohrožením širšího společenského řádu a pocitu bezpečí ve společnosti jako celku.
37. V případě žalobce navíc existuje řada *přítěžujících okolností* a s nimi srovnatelných faktorů činících jeho trestní jednání v konkrétním případě ještě o to závažnější. Předně krajský soud uvádí, že se žalobce zločinu znásilnění dopustil na *dítěti* [§ 185 odst. 1 písm. b) TZ] a *dítěti mladším 15 let* [§ 185 odst. 3 písm. a) TZ], tedy se dopustil jednání, které se zákonodárce rozhodl záměrně zařadit pod tzv. kvalifikovanou (tj. přísnější) skutkovou podstatu. Spáchání trestného činu vůči osobě, která se s ohledem na svůj nízký věk není objektivně schopna takovému jednání účinně bránit a postrádá psychickou a fyzickou vyspělost nutnou k porozumění celé situace, z pohledu krajského soudu výrazně umocňuje nebezpečnost žalobcova činu a nutně zvyšuje společenskou škodlivost jeho jednání.
38. K tomu je potřeba připočít skutečnost, že své jednání žalobce zacíлил vůči dívkám, na které měl dávat pozor a starat se o ně v nepřítomnosti jejich rodičů. Namísto toho, aby žalobce byl těmto nezletilým vzorem a chránil je před hrozícím nebezpečím ze strany třetích osob, neváhal *zneužít* svého nadřazeného postavení a z pozice autority dospělého využil vzájemnou důvěru ve svůj prospěch s cílem vlastního sexuálního uspokojení, čímž podstatně narušil psychický, sociální a mravní vývoj nezletilých, z nichž některé skončily v důsledku žalobcova jednání v dlouhodobé psychiatrické péči. Právě tento aspekt ve spojení s tím, že žalobce vůči jedné z dívek spáchal trestný čin znásilnění *formou soulože* [§ 185 odst. 2 písm. a) TZ], jednoznačně podporuje závěr žalovaného, že by další setrvání žalobce na území ČR po jeho propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ohrožovalo veřejný pořádek a bylo v rozporu s veřejným zájmem.
39. Pokud se pak týče argumentace žalobce (jakož i osob zúčastněných na řízení), že inkriminované trestní jednání žalobce představovalo jen ojedinělý excés z jinak řádně vedeného života, krajský soud tento názor nesdílí již z důvodu, že se žalobce dopustil trestného činu znásilnění (dílem dokonatého, dílem nedokonatého ve stádiu pokusu) *opakovaně* – celkově prokazatelně spáchal pět skutků naplňujících skutkovou podstatu

znásilnění. Rovněž *není pravdivé* ani tvrzení žalobce, že před svým odsouzením za trestnou činnost proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti žil zcela bezúhonně, na což správně v napadeném rozhodnutí upozornil též žalovaný s odkazem na opis z Rejstříku trestů fyzických osob, dle něhož byl žalobce rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 23. 2. 2000, sp. zn. 72 T 270/99, pravomocně odsouzen za trestný čin ublížení na zdraví z nedbalosti porušením důležité povinnosti dle § 223 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů.

40. Po vyhodnocení trestní minulosti žalobce a zvážení povahy trestné činnosti páchané žalobcem během jeho pobytu na území shledal krajský soud zrušení oprávnění k trvalému pobytu žalobci jako adekvátní opatření, které je *přiměřené* i ve vztahu k jeho právu na respektování soukromého a rodinného života. K jednotlivým námitkám žalobce pak zdejší soud konstatuje, že popisované (kladné) vystupování žalobce v pozici obviněného v trestním řízení (doznání k trestné činnosti, projevení lítosti a snahy odstranit škodlivé následky svého jednání zejména odškodněním obětí či spolupráce s orgány činnými v trestním řízení při objasňování trestné činnosti) *nemůže vyvážit* společenskou škodlivost jeho trestné činnosti. Uvedené skutečnosti lze zohlednit především jako tzv. polehčující okolnosti a přihlídnout k nim při určování druhu a výměry trestu (kvůli nim byl žalobci udělen trest odnětí svobody při spodní hranici zákonné sazby). *Nijak ale nesnižují veřejný zájem na tom, aby byl žalobce povinen ČR opustit.* Žalovaný korektně poukázal na to, že trvalý pobyt je nejvyšší (tzn. privilegovaný) pobytový status cizince v ČR, a zákon proto v aplikované skutkové podstatě sankcionuje vymezené závažné porušení právního řádu zrušením tohoto statusu.
41. Obdobně pak mimořádnou intenzitu porušení zákonem chráněného zájmu nemůže dostatečně vykompenzovat ani skutečnost, že má žalobce na území ČR svou nejbližší rodinu (tj. osoby zúčastněné na řízení), úspěšně zde provozuje podnikání, vlastní nemovitosti či řádně platí daně a plní další veřejnoprávní i soukromé závazky. Při hodnocení žalobních námitek krajský soud kladl zvýšený důraz na žalobcovy rodinné poměry a odpovídajícím způsobem přihlédl rovněž k vyjádřením osob zúčastněných na řízení. Neshledal přitom, že by rodinná situace žalobce byla natolik výjimečná či specifická, aby bránila ve zrušení povolení k trvalému pobytu, resp. *per se* nutně odůvodňovala další pobyt žalobce na území.
42. Stran *rodinné situace* žalobce je třeba především zdůraznit, že obě děti žalobce (osoby zúčastněné na řízení č. 2 a 3) jsou zletilé, plně svéprávné a v současnosti studují vysokou školu (dcera navíc v Praze, tedy nikoliv v místě společné domácnosti v Ostravě). Jelikož se pak syn i dcera žalobce narodili již na území ČR, hovoří plyně českým jazykem a absolvovali zde též povinnou školní docházku, lze u nich důvodně předpokládat schopnost pohybovat se v místním prostředí zcela *samostatně* a orientovat se v běžných životních situacích bez asistence rodičů (potažmo žalobce). Protože obě děti žalobce nabyly české občanství, zrušení povolení k trvalému pobytu jejich otci se jejich statusu na území nijak nedotkne.
43. Jde-li přitom o *finanční podporu* dětí při studiu na vysoké škole, podle krajského soudu nic nebrání tomu, aby tuto formu podpory žalobce poskytoval svým dětem i na dálku v době, kdy se bude nacházet mimo území ČR. Navíc v současné době se žalobce nachází ve výkonu trestu odnětí svobody, tudíž jsou jeho výdělečné schopnosti značně omezené. Z hlediska namítaných *citových vazeb* dětí vůči žalobci a jejich závislosti na otci po

emoční stránce krajský soud nepochybně důležitost rodinných vazeb ani nenahraditelný vztah mezi rodičem a dítětem, který za běžných okolností představuje klíčový prvek osobního a rodinného života. V daném případě jsou ovšem obě děti žalobce dospělé a plně samostatné a z ničeho neplyne, že by vyžadovaly každodenní osobní dohled či fyzickou péči žalobce. Za dobu své nepřítomnosti v ČR může žalobce zůstat se svými dětmi a zbytkem rodiny v kontaktu za pomoci moderních komunikačních technologií, jež mu umožní do doby, než si vyřídí nové pobytové oprávnění, pravidelné spojení s rodinou.

44. Obdobně pak zdejší soud neshledal napadené rozhodnutí za disproporční a nepřiměřeně přísné ani ve vztahu k *manželce žalobce*. Ta není nijak zdravotně postižená ani jinak znevýhodněná, aby se o sebe nemohla postarat sama. Navíc manželka v ČR pobývá na základě povolení k trvalému pobytu neodvozeného od trvalého pobytu žalobce, tudíž její pobytový status na území nebude vycestováním žalobce žádným způsobem dotčen. Současně krajský soud uvádí, že vycestování žalobce nepostihne ani *majetkový status* jeho manželky (její vlastnické právo k nemovitým věcem) a z právního hlediska zůstane plnohodnotně zachováno i její právo na *podnikání* (provozování rodinného obchodu). Za těchto okolností tak krajský soud nevidí žádný zásadní negativní zásah do statusu a ekonomického zajištění členů rodiny.
45. Krajský soud nepochybuje o tom, že by další setrvání žalobce na území ČR po návratu z výkonu trestu odnětí svobody bylo pro jeho rodinné příslušníky *žádoucí* a v mnoha ohledech i *prakticky přínosné* (především pomoc žalobce při zajišťování chodu rodinné večerky a dalších činnostech, jež musí nyní manželka kvůli uvěznění žalobce vykonávat sama). Navzdory tomu je však zdejší soud přesvědčen, že tento „komfort“ musí v daném případě ustoupit zájmu ČR na tom, aby na jejím území pobývali pouze ti cizinci, kteří řádně dodržují právní předpisy, zvláště pak normy trestního práva mající povahu ochranného prostředku *ultima ratio*. Ani při existenci pokročilých rodinných, sociálních a majetkových vazeb žalobce na území ČR tak zdejší soud v posuzované věci *nevidí prostor* k tomu, aby zrušení trvalého pobytu žalobci mohlo být považováno za zjevně nepřiměřené.
46. Pokud se týká aplikace kritérií rozsudku Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci *Boultif vs. Švýcarsko* (tj. rozsudek ze dne 2. 8. 2001, stížnost č. 54273/00), je krajský soud přesvědčen, že žalovaný našel nutnou rovnováhu mezi právem žalobce na soukromý a rodinný život a zájmem ČR na setrvání cizinců respektujících právní řád. Za daných okolností je veřejný zájem na odnětí povolení k pobytu *potřeba upřednostnit* před právem žalobce na nerušený rodinný či soukromý život. Citovaný rozsudek ESLP se přitom týká dopadů vyhoštění cizince z území státu na dobu *neurčitou* a následného nepřiznání nového oprávnění k pobytu. K takové situaci (prozatím) v případě žalobce nedošlo a v dohledné době ani nedojde, neboť se žalobce nachází ve výkonu trestu odnětí svobody v délce trvání šesti let a lhůta určená k vycestování mu začne běžet až po jeho propuštění.
47. Napadené rozhodnutí tedy žalobci bezprostředně vzato *nepůsobí* žádné negativní následky stran jeho soukromého a rodinného života, jelikož tento prozatím zůstává v ČR přítomen, může se v režimu výkonu trestu omezeně stýkat se svou rodinou, a to, že nemůže vykonávat dosavadní výdělečnou činnost, vyplývá z povahy věci, neboť je v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody. Kdyby mu trvalý pobyt nebyl zrušen, bylo by jeho postavení zcela shodné. Citovaný rozsudek ESLP navíc z hlediska svých

rozhodovacích důvodů bazíruje právě na *časovém odstupu*, který uplynul od okamžiku spáchání trestné činnosti do doby nového hodnocení žádosti cizince o získání pobytového statusu a chování cizince v tomto mezidobí. Tyto skutečnosti prozatím nelze v případě žalobce vůbec hodnotit a budou mít svou relevanci až poté, co bude žalobce propuštěn z výkonu trestu. Krajský soud pak dodává, že vycestování v režimu zrušení trvalého pobytu *není zcela srovnatelné* se správním vyhoštěním, jehož aplikace s sebou vždy nutně přináší *bezprostředně* i zákaz pobytu na území na určitou dobu. Námitku žalobce proto krajský soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

48. Žalobce dále argumentoval změnou právní úpravy trestného činu znásilnění (§ 185 TZ), tzn. nejzávažnějšího trestného činu, za nějž byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 4. 2024, č. j. 49 T 5/2024-833, a následně Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. 5. 2024, č. j. 6 To 22/2024-1049, pravomocně odsouzen. Jakkoliv žalobce neoznačil konkrétní změnu právní úpravy, krajský soud k tomu uvádí, že jde o novelizaci provedenou zákonem č. 166/2024 Sb. s účinností od 1. 1. 2025. Původní znění § 185 odst. 1 TZ bylo následující: „*[k]do jiného násilím nebo pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy donutí k pohlavnímu styku, nebo kdo k takovému činu zneužije jeho bezbrannosti, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až pět let.*“ S účinností ode dne 1. 1. 2025 byla dikce základní skutkové podstaty znásilnění změněna následovně: „*[k]do s jiným proti jeho seznatelné vůli vykoná soulož nebo jiný pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží, kdo jiného donutí k souloži nebo jinému pohlavnímu styku provedenému způsobem srovnatelným se souloží s jinou osobou, nebo kdo k takovému činu zneužije jeho bezbrannosti, bude potrestán odnětím svobody na dvě léta až deset let.*“ Nově byla zakotvena skutková podstata trestného činu sexuálního útoku (§ 185a TZ), jejíž základní ustanovení zní tak, že „*[k]do s jiným proti jeho seznatelné vůli vykoná jiný pohlavní styk než uvedený v § 185, kdo jiného donutí k jinému pohlavnímu styku než uvedenému v § 185 s jinou osobou, pohlavnímu sebeukájení, obnažování nebo jinému srovnatelnému chování, nebo kdo k takovému činu nebo chování zneužije jeho bezbrannosti, bude potrestán odnětím svobody až na pět let.*“
49. Krajský soud považuje tuto námitku žalobce za nedůvodnou z následujících důvodů. Princip přípustnosti retroaktivity pozdějšího zákona ve prospěch pachatele (tzv. retroaktivita *in bonam partem* či retroaktivita *in mitius*) se použije výhradně v řízení, v němž je rozhodováno o trestním obvinění, tj. o otázce viny a trestu. I tam má ovšem své limity, neboť působnost této zásady je omezena pravomocným skončením trestního stíhání odsuzujícím rozsudkem, tedy se neuplatní ani v řízení o dovolání (viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 391/2024). V tomto směru představuje určitou výjimku judikatura správních soudů ve věcech správního trestání, neboť zde je správní soud povinen i po právní moci rozhodnutí správního orgánu o přestupku v rámci soudního přezkumu přihlížet k tomu, zda nenabyla účinnosti nová právní úprava, která by byla pro žalobce výhodnější – chápáno jako pokračování řízení o „trestním obvinění“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008-77; následně zejm. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46).
50. V nyní souzené věci však nebylo rozhodováno o trestním obvinění, tj. předmětem rozhodování nebyla *stricto sensu* trestná činnost žalobce, nýbrž pouze to, zda byly splněny zákonné podmínky podle ZPC k tomu, aby mohl být žalobci zrušen trvalý pobyt na území ČR, tedy zda byl žalobce soudem ČR pravomocně odsouzen za spáchání

úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání nejméně tři roky, a dále pak posouzení přiměřenosti tohoto pobytového opatření.

51. Žalobce oproti tomu chápe čl. 40 odst. 6 Listiny (a související zákonnou regulaci v ustanovení § 2 TZ) příliš extenzivně a nesprávně jej vztahuje též na správní řízení o zrušení pobytového oprávnění. Správní orgán *nemá pravomoc* rozhodovat o otázce viny a trestu za trestný čin a otázka společenské škodlivosti (závažnosti) trestního jednání žalobce tu hraje roli pouze při zvažování otázky přiměřenosti zrušení pobytového oprávnění, jak již krajský soud výše předeslal. Není (a ani nesmí být) úkolem správního orgánu jakkoli přehodnocovat úvahu trestních soudů v otázce viny a kvalifikace trestného jednání pachatele. Jelikož aplikace příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele v řízení podle § 77 odst. 1 ZPC není možná, je potřeba odmítnout polemiku žalobce o tom, jak by byl v současné době jeho čin kvalifikován (tj. sexuální útok namísto znásilnění) a jaký by za něj nejspíše dostal trest (u sexuálního útoku jsou sazby nižší).
52. Co se dále týká namítaného porušení zásady *ne bis in idem*, kterou žalobce vztahuje k vydání napadeného rozhodnutí, jež považuje za další trest za spáchanou trestnou činnost, krajský soud se s touto úvahou neztotožnil. Napadeným rozhodnutím nebyl žalobce „opakovaně potrestán“ za spáchání trestného činu a nejde tak o rozhodnutí individuálně represivního charakteru. Podle ustálené judikatury správních soudů není zrušení trvalého pobytu trestní sankcí, ale *individuálně preventivním správním opatřením*, které primárně nesleduje represivní účel (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 Azs 176/2017-26, bod 24, či ze dne 26. 5. 2020, č. j. 1 Azs 446/2019-30, bod 33).
53. V posuzované věci navíc nebyl žalobce ani správně, ani soudně vyhoštěn, pouze mu byl zrušen trvalý pobyt jako jedna z možných forem pobytu na území a bylo rozhodnuto o tom, že má po vykonání trestu ČR opustit. Není mu tedy zcela zakázáno se následně v budoucnu do ČR vrátit, resp. požádat si o vydání jiné formy oprávnění k pobytu. Zdejší soud podotýká, že děti žalobce jsou jako čeští občané též *občany EU*, a tudíž má žalobce jako jejich rodinný příslušník možnosti, jak získat alespoň přechodný či dlouhodobý pobyt na území ČR, příp. krátkodobé schengenské vízum pro rodinného příslušníka občana EU. Krajský soud připomíná, že na tato jiná – „slabší“ pobytová oprávnění je již zapotřebí pohlížet jinou optikou vyvažování práva na soukromý a rodinný život v kolizi s veřejným zájmem než na privilegované oprávnění k trvalému pobytu, o něž se jedná v předmětné věci.
54. Odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, se potom týká zcela jiného typu pobytového řízení, konkrétně uložení povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 3 písm. c) ZPC. Navíc i v něm Nejvyšší správní soud potvrdil, že správní vyhoštění a povinnost opustit území jsou dvě *rozdílná pobytová řízení*, přičemž povinnost opustit území představuje méně intenzivní zásah do rodinného a soukromého života cizince. Současně v tomto rozsudku kasační soud též výslovně připustil že: „*zásah do rodinného či soukromého života cizince v podobě uložení povinnosti opustit území může být podle okolností naprosto adekvátní a zákonný*“.
55. Konečně zdejší soud nemohl přisvědčit ani žalobní námitce, že žalovaný zahájil správní řízení předčasně, neboť v té době ještě probíhalo dovolací řízení. Krajský soud konstatuje, že v době zahájení správního řízení (tj. dne 19. 11. 2024) bylo *najisto* prokázáno, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 4. 2024, č. j.

49 T 5/2024-833, a následně Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. 5. 2024, č. j. 6 To 22/2024-1049, *pravomocně odsouzen* k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce šesti let. Byla tak splněna základní zákonná podmínka pro to, aby žalovaný mohl *ex officio* zahájit správní řízení.

56. Závěrem pak krajský soud dodává, že dovolání je mimořádný opravný prostředek, který nemá ze zákona suspenzivní (odkladný) účinek, a proto nemá vliv na právní moc rozhodnutí odvolacího soudu, která je pro zahájení správního řízení klíčová. Nehledě na to se následně dovolání ukázalo jako zjevně neopodstatněné (bylo Nejvyšším soudem odmítnuto). Tím spíše tak nemohlo zahájením správního řízení před vyřízením dovolání dojít k zásahu do práv žalobce. Ze strany žalovaného nešlo o projev přepjatého formalismu, nýbrž o postup plně souladný se zákonem.

VIII. Závěr a náklady řízení

57. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
58. O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl konsolidovaným způsobem podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož žalobce ve výsledku nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.). Žádná z osob zúčastněných na řízení pak nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim zdejší soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž splněním by jim náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. ve znění účinném do 31. 12. 2025).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. ledna 2026

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce